

2. Kuka on vastuussa esitettyjen kreikkalaisten ohjelmien hylkäämisestä ja mihin toimiin komissio aikoo ryhtyä viivästyminen estämiseksi, jotka vaikuttavat myös määrärahojen tulevaan jakamiseen?

Franz Fischlerin komission puolesta antama vastaus

(22. marraskuuta 1999)

Komissio korostaa, että Euroopan maatalouden ohjauksen ja tukirahaston (EMOTR) tuesta maaseudun kehittämiseen ja tiettyjen asetusten muuttamisesta ja kumoamisesta 17 päivänä toukokuuta 1999 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 1257/1999⁽¹⁾ mukaisista 22 toimenpiteestä ainoastaan neljälle (kolme liitännäistoimenpidettä ja tuet epäsuotuisille alueille) myönnetään Kreikassa tukea EMOTR:n tukiosastosta. Itse asiassa Kreikka saa vuosina 2000–2006 EMOTR:n ohjausosastosta ylimääräistä merkittävää rahoitustukea, joka myönnetään maan tavoitteeseen 1 kuuluville alueille. Kaiken kaikkiaan Kreikalle myönnetään rakennerahaston varoista 20,96 miljoonaa euroa. Näin Kreikka voi toteuttaa jäljellä olevat 18 toimenpidettä, jotka on tarkoitettu maaseudun kehittämiseen. Yleensäkin tavoitteeseen 1 kuuluville alueille myönnettävät tuet rahoitetaan EMOTR:n ohjausosastosta.

1. Komissio haluaa kiinnittää arvoisan parlamentin jäsenen huomion myönnettävän rahoituksen joustavuuteen. Ensinnäkin komissio mukauttaa jäsenvaltioille suunnattua varainjakoa kolmen vuoden kuluessa edellä mainitun asetuksen 46 artiklan 3 kohdan mukaisesti käytettävissä olevat varat huomioon ottaen. Toiseksi komission heinäkuussa 1999 antamissa maaseudun kehittämissuunnitelmien täytäntöönpanosääntöissä esitetään selkeästi, että jos jäsenvaltion tietynä vuonna käyttämättä jättämät varat saavuttavat tietyn tason suhteessa rahoitussuunnitelmassa esitettyyn alkuperäiseen määrään, nämä varat voidaan ohjata jäsenvaltioille, joissa on ilmennyt niiden ohjelma-asiakirjojen mukaisia lisätarpeita. Näin voidaan vastata odottamattomista tekijöistä aiheutuviin paineisiin, vaikka koko jakson osalta komission voimassa olevalla päätöksellä jäsenvaltioille osoitetut varat eivät voi ylittyä.

2. Komissio ei halua asettaa ketään vastuuseen Kreikan maatalouden kehittämissuunnitelmien hyväksymisestä.

On kuitenkin tunnistettava, että vuosien 1994–1999 liitännäistoimenpiteisiin liittyi alkuvaiheessa joitakin ongelmia toimenpiteiden innovatiivisen ja suhteellisen monimutkaisen luonteen vuoksi. Näin ollen niiden täytäntöönpano ei ollut niin nopeaa kuin alunperin odotettiin.

Ohjausosaston määrärahojen käyttöönottoaste Kreikassa oli vuosina 1994–1999 kuitenkin erittäin korkea, ja varat otettiin käyttöön onnistuneesti. Näin ollen maaseudun kehittämistoimet pantiin siellä kokonaisuutena ottaen tyydyttävästi täytäntöön.

⁽¹⁾ EYVL L 160, 26.6.1999.

(2000/C 225 E/029)

KIRJALLINEN KYSYMYS P-1845/99

esittäjä(t): Umberto Bossi (TDI) komissiolle

(11. lokakuuta 1999)

Aihe: Suojatulla alkuperämerkinnällä varustetut tuotteet ja alueet, joilla on suojattu maantieteellinen merkintä, yksityiset varmennejärjestöt ja vapaa kilpailu

Italian hallitus on jo kuukausien ajan pyrkinyt myöntämään sellaisten tuotteiden alkuperän varmentamisen, joilla on suojattu alkuperämerkintä, Grana Padano -juusto mukaan lukien, yhdelle ainoalle varmentamisesta vastaavalle elimelle. Huolimatta siitä, että Italian kartelliasioista vastaavat viranomaiset ja jotkut kansalliset tuomioistuimet ovat katsooneet tällaisen toiminnan laittomaksi, Italian hallitus hyväksynee lain (yhteisön laki 1999 AC 5619-B), joka selvästi rajoittaa vapaata kilpailua. Tämän lain mukaan yksittäiset tuottajat tai tuottajajärjestöt eivät voisi valvoa suoraan suojattuja alkuperämerkintöjä. Monet yksityiset elimet eivät myöskään saisi varmentaa alkuperämerkintää, ja keskusjärjestöjen olisi lisättävä sisäistä osallistumistaan, jotta ne voisivat täyttää normissa EN 45011 mainitut vaatimukset ja jotta niistä voisi myös tulla alkuperän varmentamisesta vastaavia elimiä.

Tiedustelisin komissiolta seuraavaa:

1. Onko yksittäisillä tuottajilla ja tuottajajärjestöillä mahdollisuus käyttää valvontajärjestelmää suoraan?
2. Eikö vapaa kilpailu vääristy, jos suojatulla alkuperämerkinnällä varustettujen tuotteiden ja maantieteellisellä merkinnällä varustettujen tuotteiden varmentamisesta vastaa yksi ainoa yksityinen varmentamisesta vastaava elin?
3. Pystyvätkö keskusjärjestöt täyttämään niille asetetut vaatimukset ja voiko niistä tulla yksityisiä varmentamisesta vastaavia elimiä tai voivatko ne määrätä myös näihin elimiin kuulumattomille tuottajille asetettavista standardeista ja niiden valvonnasta?
4. Onko komission mielestä syytä ryhtyä toimiin Italian hallitusta vastaan edellä mainittujen räikeiden rikkomusten vuoksi?

Franz Fischlerin komission puolesta antama vastaus

(8. marraskuuta 1999)

Maataloustuotteiden ja elintarvikkeiden maantieteellisten merkintöjen ja alkuperänimitysten suojasta 14 päivänä heinäkuuta 1992 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 2081/92⁽¹⁾ 10 artiklan 2 kohdan mukaan valvonta voi rakenteeltaan koostua yhdestä tai useammasta nimetystä valvontaviranomaisesta ja/tai jäsenvaltion tähän tarkoitukseen hyväksymästä yksityisestä laitoksesta. Sen 4 artiklan 2 kohdassa säädetään, että "eritelmässä on oltava vähintään:.... g) jäljempänä 10 artiklassa säädettyjä tarkastuksen rakenteita koskevat viittaukset".

Mainittujen säännösten perusteella kutakin suojattua alkuperänimitystä (SAN) tai suojattua maantieteellistä merkintää (SMM) kohden voi olla yksi tai useampi julkinen tai jäsenvaltion tähän tarkoitukseen hyväksymä yksityinen valvontalaitos. Myös näiden yhdistelmä on mahdollinen.

Jäsenvaltiolla, jonka aluetta SAN tai SMM koskee, on oikeus päättää valvontalaitosten rakenteesta ja lukumäärästä. Se voi siis esim. päättää, että kutakin SAN:ää ja SMM:ää valvoo vain yksi yksityinen laitos. Jos jäsenvaltio sitä vastoin päättää nimetä useampia valvontaviranomaisia tai yksityisiä (hyväksytyjä) laitoksia, SAN:n tai SMM:n haltijat voivat valita valvontalaitoksensa jäsenvaltion tarjoamista vaihtoehdoista.

Mainitussa asetuksessa ei mainita yksityisten laitosten nimeämistä koskevasta velvoitteesta, vaan siinä (10 artiklan 3 kohta) säädetään pelkästään, että "tullakseen jäsenvaltioiden hyväksymäksi kyseisessä asetuksessa tarkoitetulla tavalla laitosten on 1 päivästä tammikuuta 1998 alkaen täytettävä 26 päivänä kesäkuuta 1989 vahvistetussa standardissa EN 45011 määritellyt edellytykset". (Standardia on muutettu 18. helmikuuta 1998.)

Koska kyseisen standardin mukaiset vaatimukset ovat ankarat, komissio ei usko, että "consorzio di tutela" voisi ne täyttää, ottaen huomioon, että se muodostuu tavallisesti juuri niistä tuottajista, joita 10 artiklassa mainittu valvonta koskee.

Lisäksi 10 artiklan 4 kohdassa säädetään, että "jos jäsenvaltion nimetty valvontaviranomainen ja/tai yksityinen laitos toteaa, että maataloustuote tai elintarvike, jolla siinä jäsenvaltiossa on suojattu alkuperänimitys, ei täytä eritelmän vaatimuksia, sen on toteutettava aiheelliset toimenpiteet sen varmistamiseksi, että tätä asetusta noudatetaan. Sen on ilmoitettava jäsenvaltiolle valvontaa suoritettaessa toteutetut toimenpiteet. Kaikista päätöksistä on ilmoitettava osapuolille, joita asia koskee".

SAN:n tai SMM:n saaneiden tuotteiden tuottajat ovat joka tapauksessa velvollisia käyttämään eritelmässä mainittua valvontalaitosta. Eritelmän ovat laatineet tuottajat, ja se liitetään rekisteröintihakemukseen. Valittu valvontalaitos voidaan milloin tahansa korvata toisella, jos asianomainen jäsenvaltio sitä pyytää asetuksen 9 artiklan mukaisesti.

Kyseessä olevan SAN "Grana Padano" osalta valvontalaitos on Italian viranomaisten 17. lokakuuta 1998 ilmoittaman muutoksen mukaisesti hyväksytty yksityinen laitos "C.S.Q.A. — Certificazione Qualità Agroalimentare s.r.l."

Edellä olevan perusteella komissio ei pidä aiheellisena toteuttaa toimenpiteitä Italian hallituksen suhteen.

⁽¹⁾ EYVL L 208, 24.7.1992.